

at foretrække? Vi har jo haft Kornlove, hvor man har haft Bestemmelser med Hensyn til Hartkornet, og vi har vistnok allesammen været enige om, at Hartkornet er et ganske umuligt Grundlag. Vi er saa af den Anskuelse, at Jordværdien i alt Fald er bedre. Jeg er overbevist om, at hvert eneste Medlem i Tinget vil hævde dette, men vi har en Pligt til stadig at bestræbe os at for at finde det bedste, ikke mindst efter at vi det ene Aar efter det andet faar en Kornlov, og Udskrivningerne i det hele taget faar en mere permanent Karakter og bliver større og større. Hvis der var Tale om mindre Udskrivninger, spillede det ikke den Rolle, som det gør nu, hvor der foretages disse vældige Udskrivninger. Jeg tror ikke, der er en eneste, som tør vove at hævde, at Jordværdien er et godt Grundlag, vi har allerede faaet en Del Eksempler i saa Henseende, som jeg ikke skal supplere yderligere, vi ved, at der ikke alene paa Sjælland, som det blev nævnt, men ogsaa paa Fyen og i Jylland er gode Egne, hvor der kan avles 20—21 Fold, de har en Jordværdi af 5—600 Kr. Sammenligner vi Jordværdiansættelsen for Landets gode Jorder med Jordværdiansættelsen for de daarlige Egenes Vedkommende, er der en saa kolossal Forskel, at man absolut maa indrømme, at Jordværdien er et særdeles slet Grundlag. Der stilles ganske vist i Udsigt en Revision af Jordværdierne, men det er kun en Skueret og kan aldrig blive andet. Det vilde blive en ganske uløselig Opgave for et Udvalg at foretage en Revision af Jordværdierne omkring i Landet; hvor skulde man begynde, og hvor skulde man ende, det vil være ganske umuligt at komme igennem samtlige Landets Kommuner, hvilket vilde være nødvendigt, hvis det virkelig skulde blive til et nogenlunde retfærdigt Grundlag. Det forekommer mig, at man i alt Fald netop med Hensyn til Kornudskrivningen maa forlange nogen Nedsættelse, fordi der er den største Sandsynlighed for, at Landbruget ikke vil kunne præstere det, man forlanger gennem Lovforslaget. Hvis man beholder Jordværdien som Grundlag for Udskrivningen, er det en absolut Nødvendighed at have en Forbeholdsret. Alligevel er der noget ydmygende i, at man det ene Aar efter det andet fastsætter en Udskrivning, som Tusinder og atter Tusinder af Landmænd ikke kan præstere, i alt Fald føler mange Landmænd det som noget ydmygende, at de stadig skal ind under Undtagelsesbestemmelser, at der ikke kan træffes en Ordning, hvorefter man fratager

den enkelte Landmand en Brøkdæl af det, han virkelig avler.

Der er dernæst det andet Grundlag, som særlig det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) har været Talsmand for, og som er Landboforeningernes Forslag. Det gaar altsaa ud paa, at Foldtallet gennem en Række af Aar fra 1911 til 1914—15 skulde danne Grundlaget for den Udskrivning, som skulde finde Sted i Kommunerne. Jeg maa desværre udtale, at det heller ikke er et paalideligt Grundlag; jeg kan fremhæve adskillige Eksempler paa, at det er endogsaa særdeles upaalideligt. Det er blevet udtalt — jeg ved ikke, om det er helt rigtigt —, at man, naar man har faaet Oplysninger ude fra Kommunerne angaaende det Foldudbytte, der er høstet i Kommunerne, undertiden selv i det statistiske Departement maatte sætte Tallene paa, fordi man har forsømt det i Kommunerne. I alt Fald maa det indrømmes, at det er efter et løst Skøn, disse Tal i det hele taget er satte. Det er beklageligt, at man med Hensyn til disse to Grundlag maa indrømme, at intet af dem i Virkeligheden er saadant, at Landbruget kan være tjent med, at det danner Grundlaget ved Udskrivningen. Men hvad saa? Er der en tredje Udvej? Det mener jeg, der er. Det kan være, man vil sige: Det er et teoretisk Forslag, du kommer med, eller i det hele taget udtaler dig om, det vil ikke kunne lade sig gennemføre; men det forekommer mig, at der med god Villie ikke er det fjerneste i Vejen herfor. Jeg mener, at Hovedsynspunktet maa være, at Landmanden afleverer af sit Korn i Forhold til det Høstudbytte, han har i Aaret 1918 og ikke i Forhold til det Høstudbytte, han har i 1911 eller 1912 eller 1914. Det afgørende, det, man skal holde sig til, er de Afgrøder, Landmanden har haft staaende paa Marken i 1918, i Forhold dertil skal Udskrivningen foretages. Med Hensyn til Udskrivningen har jeg altsaa udtalt, at jeg mener, den maa nedsættes noget. Det er meddelt — jeg tror, det findes i Bemærkningerne til Husmandsforeningernes Forslag — at Ernæringsraadet har udregnet, at ca. 6½ Mill. eller i alt Fald 6,7 Mill. Tønder Korn er tilstrækkeligt til det danske Folks Ernæring. Naar vi sætter Tallet til 7½ Mill., er der formentlig adskillige Hundredetusinder Tønder, som vi kan sende til Nabofolkene, og for hvilke vi kan faa Varer i Bytte, men at gaa højere vil ikke alene i allerhøjeste Grad være betænkeligt, men jeg tror ikke, det vil kunne lade sig gøre. Man maa forsøge, om man er i Stand til at erhverve et Par Millioner Tønder fra